

Byfé, pumpička, Stárdanc a haťapaťa. Taneční

Tenhle článek jsem napsala už po věnečku, ale nějak jsem ho nedokázala rozumně zakončit. Teď jsem ho vyhrabala ze zaprášeného koutu svého archivu a rozhodla jsem se, že ho sem musím dát. Takže po více než půl roce jsem konečně přišla na pointu těch úžasných dvou měsíců.

Do tanečních jsem se odjakživa těšila. Měla jsem o nich tři základní představy.

- 1) V té době budu už skoro dospělá, rozumná a zkušená.
- 2) V tanečních jsou cizí a nepřátelští lidé.
- 3) V tanečních bude nějaký hezký kluk, který se později stane *mým* klukem. (Což si protiřečí s představou č. 2, ale tak co.)

A světe div se, ani jedna z nich se neukázala být skutečná.

Přestože jsem se do tanečních fakticky těšila, poslední minuty před odjezdem na první lekci jsem trávila v absolutní hysterii. Nepomohl tomu ani můj tanečník Kuba, který pak celou cestu vykládal, jaký je dřevo a že mu to v obleku vůbec nesluší. Když jsme přijeli před kulturák, kde už čekaly mraky lidí, myslala jsem, že mi z té nervozity pukne hlava. Naštěstí se ukázalo, že ostatní na tom nejsou o moc lépe a tak nás museli deset minut po oficiálním začátku (kdy jsme všichni stáli ještě venku a klepali se) do sálu nahnat téměř násilím. Naše nervozita pak trochu klesla, když tančmajstr oznámil, že *byfé* je ještě zavřené, čemuž jsme se mohly s Ditou alespoň srdečně zasmát. Na konci lekce nám ještě rychle ukázali legendární pumpičku, se kterou teď budeme podle pana tančmajstra vymetat plesy a diskotéky.

Dalším úžasným tancem bylo Haťapaťa loupežník, neboli Haťapaťa drak neboli Ta největší stupidita pod sluncem. Do té doby jsem si myslela, že nemůže být horšího tance, než je pumpička. Pak přišlo na prodloužené tohle a soutěž O nejtrapnější tanec 2015 měla jasného vítěze. Vrcholem všeho bylo, když nás to nutili tančit i na věnečku, kde jsme měli před plnou Lidovkou volat „*Haťááááá paťáááááá*“. Loupežníků i draků mám od té doby dost.

Dalším zážitkem byla hudba. Když nám celé taneční pouštěli ke každému tanci dokola jen jednu a tu samou hroznou písničku, bylo jisté, že na věnečku s živou kapelou nikdo nebude vědět, co to je za tanec. Tu písničku k cha-che už nikdy nezapomenu. Pokud jsem si ale myslela, že na věnečku budeme už tančit na normální hudbu, tak jsem se fakt spletla. Na pódiu se objevilo jakési uskupení, které jsme s Kubou pojmenovali jako *Trio trapných taťuldů*. Na druhou stranu, fakt jsem se nasmála, když jsme jejich zpěv během tancování s Kubou napodobovali. Možná by ale bylo lepší si v klidu zatančit.

Během posledních dvou lekcí, kdy jsme nacvičovali polonézu, jsem si teprve pořádně uvědomila, jaká dobrá parta se nás sešla. Předně, většina z nás byla z gymplu, takže jsme se všichni tak nějak znali, což bylo vlastně super. Ty poslední dvě stresové lekce, kdy jsme se pořád museli zastavovat, vracet zpátky, zpomalovat, řadit se a dodržovat rozestupy to už kluci nebrali vůbec vážně a já jsem se tím jen bavila.

Zkrátka a dobře, v tanečních se mi splnil můj velký sen a to, že jsem dva měsíce v kuse tančila každý týden a ohromně si to užívala. Asi už nikdy v životě nebudu tak intenzivně tančit, jako tehdy. Stále na těch dvanáct týdnů vzpomínám, ve škole poznáváme s holkama rytmy v písničkách při zvonění a pořád si počítám při každé melodii, kterou slyším. Hrozně ráda bych se vrátila v čase a zažila celé taneční ještě jednou, ale zároveň už nikdy nechci slyšet tu hroznou větu „*A následuje naše oblíbená pumpička.*“

From:

<http://bethulda.cz/> - **Bětkosvět**

Permanent link:

<http://bethulda.cz/doku.php?id=tanecni>

Last update: **2016/09/27 19:07**

